

Skade, saa hvad det ærede Thing end maatte beslutte sig til, vil jeg dog meget bede ærede Medlemmer om at tydeliggjøre Loven ved at lade dette „selv“ falde bort. Hvad angaar Forslaget under Nr. 4, da har jeg jo allerede, da jeg første Gang havde Ordet, sagt, at Udvalget var entigt i at frede Bæselen i et større Omfang end hidtil og derfor ikke i og for sig skulde have Noget imod Underændringsforslaget under Nr. 5. Selve Ændringsforslaget under Nr. 4 kan Udvalget imidlertid ikke slutte sig til, og det er jo deraf en Følge, at Underændringsforslaget under Nr. 5, saaledes som det er stillet, heller ikke kan faa Udvalgets Anbefaling; Udvalget har derimod sluttet sig til det af den høitærede Indenrigsminister under Nr. 7 stillede Ændringsforslag. Grunden, hvorfor Udvalget ikke kan anbefale det ærede Thing at vedtage Forslaget under Nr. 4, er den, at det forekommer Udvalget noget betænkeligt i en saa væsentlig Grad at indskrænke den Brugeren tillagte Ret til at dræbe skadelige Dyr. Man vilde jo nemlig gjøre en temmelig væsentlig Indskrænkning i deres Ret derved, at man betager dem Retten til at udgrave, udtrøge eller ved Fælber, som ere opstillede i Dræer, at fange Gildere og Maarer. Dette er den Hovedbetragtning, som Udvalget har gjort gjældende, og som jeg paa Udvalgets Begne skal hævde. En modsat Betragtning har gjort sig gjældende i Udvalget overfor Forslaget under Nr. 6, som vil medføre en meget betydelig Udvidelse af den Sagtret, som tilkommer Jordbrugeren efter den nu gjældende Ret; det vilde være en saa betydelig Udvidelse, at man kunde sige, at hele Sagnetten med Hensyn til Ræven i Grunden var lagt i Jordbrugernes Hænder. Dette er der intet Spørgsmaal om. De Herret ville mindes, at indtil 1861 havde Jordbrugerne overhovedet slet ikke Ret til at skyde Ræven. Efter Loven af 25de Marts 1851 § 14 har han ikke Ret til at skyde Ræve, men kun Ret til at fange dem i sin Gaard og sine Huse; han har ikke engang Ret

til at skyde Ræven i sin egen Have efter Loven af 1851, men ved Loven af 30te Januar 1861, der isvrigt nu tildeels er sat ud af Kraft, fik han Ret til at skyde og paa anden Maade at dræbe ogsaa Ræve i sin Have og paa sin Gaardsplads. Nu forekommer det dog Udvalget, at det vilde være at gaa lidt vel rask fremad, at det vilde være et Skridt, som vistnok for mangen en Sagteier, der ikke tillige har Brugsret over Sorden, vilde være en vel stærk Dosis, om man nu 10 Aar efter vilde gaa dertil ogsaa at tillade Brugeren at fange Ræve paa sin Mark. Udvalget kan af disse Grunde idet det søger at holde en billig Egevægt imellem de modstaaende Interesser, ligesaa lidt anbefale dette Forslag under Nr. 6 som det af mig før omtalte under Nr. 4 stillede Forslag. Det maa isvrigt for dem, der som jeg personlig interessere sig for Ræven, være meget glædeligt at se de mange Talsmænd, som idag ere optraadte for dette Dyr; nye Riddere ere traadte i Skranken for ham; ja, han har jo endogsaa fundet sin Historiefriver i Macaulay; det er jo al mulig Gæde, der er vederfaret dette Dyr. Paa Udvalgets Begne vil jeg derfor sige, at Ræven nu maa være fornøjet med den store Gæde, som herved er bevist ham. Det er jo muligt, at man adaaere kan komme til en mere almindelig Anerkjendelse af, at dette Dyr gjør mere Nytte end Skade. At Ræven gjør Nytte, er jo ikke omtvistet, og heller ikke er det bestridt, at den gjør Skade, men Spørgsmaalet er at afveje disse to Momenter, Skaden og Nytten, mod hinanden. Det er jo som sagt muligt, at man i Rævenes Løb kan komme til den Erkjendelse, at Rævene bør fredes noget mere, men Udvalget kan ikke erkjende, at der i denne Retning er Anledning til fortiden at gaa videre, end man er gaaet i det andet Thing. Med Hensyn til Underændringsforslaget under Nr. 17 til Paragraf 11, da kan jeg, forsaavidt det gaar ud paa at frede Bæselen fra 1ste Februar til 12te September, i Genhold til, hvad jeg alt